TIM LEBBON

PREDATOR

CÂINI DIAVOLULUI

TIM LEBBON

CÂINII DIAVOLULUI

Versiunea în limba română

IDBMAX & UNCRIS

* * *

Halley știe că acesta este un vis, dar durerea înfiptă în spate ca o lamă, o ardea, în timp ce nava scăpată de sub control se rotește, prăbușindu-se spre planeta de dedesubt.

În realitate, nava a fost scoasă din picaj și au aterizat în siguranță.

Dar în acest vis, ea este singurul pasager și se află liberă în interiorul navei. La fiecare răsucire este izbită de pereții metalici, la fiecare întoarcere este aruncată de la podea în tavan, membrele trosnind, cutia toracică pârâind la impact, craniul sfărâmându-se. Spatele este cel care o doare cel mai tare. Iar în ultima clipă, vede chipul mamei sale, deopotrivă tristă și furioasă pentru decizia pe care a luat-o fiica ei.

***“Dacă te duci în spațiu, vei muri acolo*.”**

* * *

Halley s-a trezit brusc. Transpira și gâfâia în cușeta ei îngustă, cu lenjeria de pat răsucită în jurul membrelor. A luat flaconul de lângă pat și a mai înghițit două pastile de *phrail*. Luase deja șase înainte de a se culca. Era ironic faptul că dependența de analgezice îi adusese mai multă durere decât orice altceva în viața până atunci.

S-a așezat și și-a ținut capul în mâini, încercând să alunge acea ultimă imagine tristă a mamei sale. Cuvintele ei o urmăriseră pe Halley în spațiu, prin *Colonial Marine Academy*, și în accidentul cu nava de transport când își zdrobise o vertebră. Faptul că i se prescrisese *phrail* îi ușurase durerile de spate, dar i-au provocat chinuri de altă natură. Iar tristețea mamei sale o bântuia încă.

Dispozitivul de comunicații de lângă patul ei s-a activat. A tresărit. Era liniște aici, singură cu ecourile coșmarurilor ei. Uneori își dorea ca deținerea unui rang înalt să nu însemne izolarea de restul oamenilor săi.

— Căpitane Halley, ești convocată pe Puntea de Comandă.

— Cine a ordonat? a întrebat ea.

O pauză scurtă, revelatoare.

— Maiorul… și altcineva.

Halley și-a trecut mâinile prin părul încâlcit.

— Mă prezint imediat.

Transmisia s-a încheiat, iar ea s-a ridicat în picioare, uitându-se în oglinda de deasupra micii chiuvete. Arăta ca naiba. Avea trei minute să rezolve problema asta.

* * *

Pentru această misiune i-au încredințat lui Halley un distrugător, *Doyle*, din Clasa *Sleek*. Cunoștea pilotul, caporalul Jane Hanning, dar cei patru *marines* îi erau necunoscuți. Ceruse să folosească oamenii săi, dar maiorul îi spusese că timpul era scurt și că echipa era în curs de adunare chiar în timp ce ea era informată. Singura ei consolare era faptul că toți erau din *39th Spaceborne*, mai cunoscut sub numele de *DevilDogs.* Ea știa că oricine din regimentul ei ar fi fost un bun *marine*.

Ședința de informare a fost cu adevărat scurtă. Nu știa aproape nimic, în afară de faptul că era vorba de un fel de misiune de salvare. Misiunea nu era înregistrată și nu exista un cod sau indicativ de zbor. Lui Hanning urma să i se trimită coordonatele odată ce se aflau la o mie de kilometri de stația *Charon*, iar restul urma să fie transmis pe drum.

Prezența pasagerului civil era ceva cu totul neobișnuit.

— Deci, care este povestea ta? l-a întrebat pe bărbatul de lângă ea.

Fiecare dintre ei era fixat în scaunele de control de pe puntea de zbor. *Doyle* avea loc în cala ei pentru până la cincizeci de soldați, dar, având doar șapte la bord, Halley insistase să stea cu toții în față.

Sergentul masiv, Tew, îi servea drept copilot lui Hanning, și era așezat în stânga ei. La consola de comunicații stătea Rogers, micuța franțuzoaică cu o arsură pe obraz. Alături de ea se afla Shearman, unul dintre cei mai înalți bărbați pe care îi văzuse vreodată Halley, impetuos și încrezător, dar cu prea multe cicatrici de luptă pentru a le mai număra. În spatele lor, așezat aproape de peretele metalic din spatele punții de zbor, Rosartz fredona o melodie care o deranja pe Halley, pentru că era sigură că o știa. Poate că avea să ajungă să o întrebe.

— Ți-am spus deja cum mă cheamă, spuse bărbatul.

— Kalien.

— Del, pentru prietenii mei.

— Deci, care este povestea ta, Kalien?

— Povestea mea nu are nimic de-a face cu misiunea ta.

A încercat să pară fermecător și calm, și să-i dea impresia că aceasta era de fapt misiunea ei, nu a lui. Dar ea putea vedea prin el. Era un fost militar. Nu existau semne exterioare, dar ea i-a recunoscut ținuta, încrederea în sine și sclipirea din ochi. El văzuse *lucruri*. Poate că devenise independent, dar maiorului nu-i stătea în fire să aibă de-a face cu mercenari, indiferent de la ce *nivel* ar fi venit autorizarea lor. S-ar putea ca acum să fi fost un om al Companiei, poate un ArmoTech. Dar ea nu credea asta. Mai întâlnise bărbați și femei din Companie, iar ei emanau un aer de dispreț și zeflemea pentru cei în uniformă, care nu erau ușor de ascuns.

— Deci tu faci parte din *Secțiunea-7*[1].

Akoko Halley și-a ascuns un zâmbet. Scurta sclipire de furie a lui Kalien a fost aproape comică.

— Hei, nu mă lua în seamă, spus ea. Sunt doar curioasă.

— Din câte știe restul unității tale, eu sunt un observator științific.

— Crezi că toți *grunts*[2] sunt proști?

— Hai să așteptăm până când îți vin ordinele, bine?

Kalien și-a desfăcut centura și s-a ridicat de pe scaun, plutind pe puntea de zbor sub privirile surprinse ale *Colonial Marines*. Se aflau încă la doar câteva minute distanță de stația *Charon*, iar gravitația nu va fi activată până când nu vor stabili coordonatele și nu vor accelera până la viteza de croazieră.

Halley nu-și făcea griji pentru siguranța omului. Știa ce făcea.

— Trei minute până la reperul de o mie de kilometri, spuse Hanning, uitându-se înapoi la Kalien, apoi la Halley.

Halley a dat din cap.

— Dă-i drumul.

---

[1] Secțiunea 7 – agenția guvernamentală responsabilă pentru cercetarea tehnologiei extraterestre.

[2] grunts – porecla „oficială” a celor din Marine Corps = *grohăitori*.

Vibrând abia perceptibil, *Doyle* s-a îndepărtat de Stația *Charon*, principala bază a *Colonial Marine* care orbita în sistemul solar.

— Oooh, ce furnicație, a spus Shearman, contorsionându-se în scaunul său.

— Ești dezgustător, i-a răspuns Rogers.

— Aseară nu spuneai așa, *mon ami*.

Rogers i-a arătat degetul peste umăr.

— Să se consemneze, Căpitane, Soldatul Shearman nu și-a *muiat fitilul* cu nimeni de pe această navă.

— Doar în visele mele, a spus Shearman.

— Visează în continuare, l-a îndemnat Hanning de pe scaunul pilotului.

Shearman i-a aruncat lui Halley o privire plină de suferință prefăcută.

— Căpitane, sunt luat peste picior.

— Arăți ca și cum ai putea avea grijă singur de tine.

— A trebuit să-i salvez fundul de mai multe ori, spuse sergentul Tew. O fi el mare, dar nu te lăsa păcălit de asta, Căpitane. Leșină la vederea sângelui.

— Doar dacă e al meu, a spus Shearman.

Halley a zâmbit. Îi plăcea miștocăreala și, cum acești soldați îi erau în mare parte necunoscuți, era cel mai bun mod de a-i cunoaște. Nava nu era pregătită pentru o călătorie lungă, așa că destinația lor trebuie să fie la doar câteva zile distanță. Orice i-ar fi așteptat acolo, voia să se asigure că ea și grupa ei erau cât se poate de închegată la sosire.

Și-ar fi dorit ca maiorul să o fi lăsat să-și facă propria alegere de *marines*. Bănuia că Kalien avea ceva de-a face cu asta.

Dacă el era într-adevăr *Secțiunea-7*, aceasta era o misiune a Companiei. *Secțiunea-7* era un grup de foști *marines* în slujba celor *Treisprezece* ai Companiei, principalul lor consiliu de administrație. Temuți și antipatici în egală măsură, ea nu avusese niciodată de-a face cu ei. Și-ar fi dorit să fie încă așa.

— Transmisiune în curs de recepție, a raportat Rogers.

Kalien s-a tras la postul ei și a preluat controlul consolei de comunicații. Și-a cuplat implantul de comunicații și a ascultat,

cu capul înclinat. Arătându-se mulțumit de mesaj, a pornit difuzoarele de pe puntea de zbor.

Halley cunoștea vocea pe care o auzea. Gerard Marshall, unul dintre cei *Treisprezece*. Îl văzuse în transmisiuni și *holografic*, dar nu vorbise niciodată cu el. Era foarte *la obiect*.

— S-a pierdut contactul cu stația de cercetare ArmoTech Trechman-2, aflată la zece miliarde de kilometri dincolo de orbita lui Pluto. Trebuie să vă îndreptați spre stație, să urcați la bord și să investigați cauza întreruperii comunicațiilor. Reprezentantul meu personal, Del Kalien, este la comanda misiunii, iar căpitanul Halley este următoarea în ierarhie. Aceasta este o acțiune militară, dar sub jurisdicția Companiei. Del Kalien are ultimul cuvânt asupra tuturor deciziilor. Ați înțeles?

— Foarte clar, domnule, a confirmat Halley.

— Bine. Aveți întrebări?

— Care este nivelul de securitate a lui Trechman-2? a întrebat Halley.

După o mică pauză, Marshall a spus:

— Cel mai înalt.

— Și scopul său?

— Ți-am spus, Căpitane, cercetare și dezvoltare.

— Militar.

— ArmoTech, da.

— Deci cu ce este probabil să ne confruntăm?

— Del Kalien are toate informațiile de care ați putea avea nevoie, a spus Marshall.

— Și câți membri ai echipajului se află la bord?

— Membrii echipajului?

Marshall părea aproape surprins că ea își exprima o îngrijorare cu privire la oamenii pe care urmau să-i salveze. Ceea ce o făcu să bănuiască faptul că aceasta nu era deloc o misiune de salvare.

— Treizeci și doi, a precizat Del Kalien.

— Mult noroc, încheie Marshall.

— Mulțumesc, domnule.

Conexiunea s-a întrerupt, iar Kalien s-a dat aproape Hanning.

— Coordonatele, a spus el, apropiindu-și tableta de rama *holo* a pilotului.

— Cât durează? a întrebat Halley.

Hanning a consultat *holo* în timp ce era finalizat un plan de zbor.

— Dacă *o calc* până la punctul unu, șaisprezece ore.

— OK, să mergem, spus ea. După ce ajungem la punctul unu, pornim gravitația, apoi toată lumea la masă. Vom mânca și vom face cunoștință unii cu alții.

S-a dezlegat și s-a împins, apropiindu-se de Kalien.

— Trebuie să știu cu ce ne-am putea confrunta acolo.

— Vom ști când vom ajunge acolo.

— Și asta e tot?

El a ridicat din umeri.

— Voi, nemernicii de la Companie, a murmurat ea, astfel încât nimeni altcineva să nu poată auzi.

El a zâmbit.

— Ce avem la micul dejun?

* * *

Pe măsură ce se apropiau de stația spațială Trechman-2, Rogers apela pe canale radio necriptate. Nu a primit niciun răspuns. La doi kilometri distanță, Hanning i-a plasat pe o orbită lentă care se sincroniza cu rotația stației, iar ei s-au adunat pe puntea de zbor.

— Scanările arată că integritatea carenei exterioare este intactă, a spus Rosartz. Sistemul de susținere a vieții funcționează, energia este pornită.

— A fost lansată vreo navetă de salvare? a întrebat Halley.

— Nu, răspunse Shearman.

Stătea lângă Rogers la consola de comunicații. Zeflemelele și glumele lui încetaseră acum că erau echipați și gata de plecare. Lui Halley îi plăcu asta. Era cu această echipă doar de o jumătate de zi solară, dar putea deja să își dea seama că vor forma o unitate bine închegată. Unii luptaseră împreună înainte și, deși nimeni nu fusese sincer în legătură cu asta, ea bănuia că luptaseră pentru Kalien.

Chiar și așa, ea știa că, înainte de orice, erau *marines*. Să lucreze pentru Companie era doar o parte a slujbei.

— Și două nave de transport sunt încă andocate, a continuat Shearman.

— Să ne ducem mai aproape? a întrebat Hanning.

— Nu, a ordonat Halley.

Era conștientă de expresia surprinsă a lui Kalien, dar a continuat să privească prin ferestre, peste nimicul întunecat al spațiului, spre stația spațială moartă.

— Nu-mi place. Nu se vede nicio navă vizitatoare și niciuna dintre navele stației nu lipsește. Trimiteți o dronă.

— Am înțeles, a răspuns Hanning.

Și-a trecut mâinile peste pupitrul pilotului și un șuierat ușor a răsunat din altă parte a navei. Au privit drona zburând spre Trechman-2.

— Trebuie să ne urcăm la bord, ceru Kalien.

— *Dacă* și *când* voi declara locul sigur, a hotărât Halley.

— Avem nevoie de cercetările de pe acea stație.

— Frumos din partea ta să ne spui acum pentru ce suntem aici. Te rog să taci. Acum este partea militară a acestei operațiuni. Lăsă-ne să acționăm.

Kalien nu a replicat. Ei i s-a părut că a auzit o expirație grea din partea lui Shearman, care ar fi putut fi un râset. Halley a rămas cu ochii pe dronă.

— Ecranul jos, a spus Rosartz.

Un *holoecran* a coborât din tavan deasupra pupitrului de navigație, mărindu-se în funcție de semnalul lui Rosartz. Strălucirea lui a pâlpâit timp de câteva secunde înainte de a se stabiliza într-o imagine de la una dintre camerele de la bordul dronei.

— OK, fă-mi o panoramare în sens antiorar, a spus Halley. Activează toți senzorii.

Pe lângă indicatorii vizuali, drona urma să verifice dacă existau scurgeri de radiații, emisii atmosferice cauzate de deteriorarea carenei exterioare, semnături termice și alte semne de avarie sau activitate.

Urmăreau în tăcere cum drona efectua un circuit complet al lui Trechman-2. Hanning a reglat comenzile și a dirijat-o în jurul structurii în planul opus. Zece minute mai târziu, cu toții

văzuseră o transmisie completă a exteriorului stației spațiale. Nu existau semne de avarii sau funcționare anormală.

— Deci, acum intrăm? a întrebat Kalien.

— Stai puțin, a spus Tew. Căpitane, putem să mai facem o trecere peste zona centrală?

Halley i-a făcut semn din cap lui Hanning.

— Ce ai văzut, Sergent?

— Ceva...

A clătinat din cap. Părea tulburat, chiar speriat.

— Sergent Tew?

— Lasă-mă să mă uit.

Au verificat cu toții ecranul în timp ce Hanning dirija drona pentru o nouă trecere.

— Mai aproape de ferestre. A treia din rând, apoi rămâi acolo.

O fereastră întunecată reflecta lumina stelelor.

— Lumini, a șoptit Tew.

A fulgerat o rază de lumină.

Tew a strigat și s-a poticnit în spate. Ar fi căzut dacă nu l-ar fi ținut Shearman. Rogers gâfâia și a înjura. Kalien a tras adânc aer în piept.

Dinți. Piele umedă și pătată. Colți. *Creatura* se afla în partea din spate a încăperii, stând aproape nemișcată, dar privind direct prin fereastră. Se uita la ei; îi supraveghea.

— Yautja, a spus Halley.

Din tot ce se așteptase să găsească aici, *asta* era cel mai puțin probabil.

— Asta e, a spus Tew. Toți sunt *terminați*. Distrugem stația și...

— Asta nu se va întâmpla, a spus Kalien.

— Fii atent ce spui, l-a atenționat Halley pe masivul sergent, ferm, dar pe un ton prevenitor.

Tew doar a dat din cap.

— Nu există nicio navă, observă Hanning.

— *Creatura* nu a *venit* aici, a spus Halley. A fost *adusă*. Nu uitați că aceasta este o stație de cercetare.

Kalien era încruntat, urmărindu-l pe Yautja care stătea în întuneric în interiorul Trechman-2, privindu-i.

— Deci, care este planul, Căpitane? a întrebat Rosartz.

— Scara, preciză Halley.

— Ha?

— *“Scara către Rai*”. Cântecul pe care îl fredonai mai devreme.

— La naiba, încă un fan al muzicii adevărate, a radiat Rosartz.

— Planul este ca tu să-ți faci partea militară a acestei operațiuni, a subliniat Kalien. Te urci la bordul lui Trechman-2, recuperezi memoria computerului, cauți supraviețuitori și ucizi *chestia* aia *dacă* și *când* atacă.

— În această ordine? ceru precizări Halley. Supraviețuitorii în al doilea rând?

Kalien s-a uitat fix la ea. Tăcerea lui vorbea de la sine.

— Bombardează stația, a spus Tew. Acolo nu mai sunt supraviețuitori. Bombardeaz-o și hai să ne cărăm naibii acasă.

— Pe această stație sunt cercetări care...

— La naiba cu cercetările tale! a izbucnit Tew.

Kalien s-a mișcat repede. Tew era cu cel puțin 30 cm mai înalt decât el, dar civilul l-a ridicat totuși pe *marine* și l-a îmbrâncit într-unul dintre scaunele de pe puntea de zbor. Acesta a zdrăngănit în suporți.

— Ești un *marine*? a întrebat Kalien.

Tew se zbătea în strânsoarea lui.

— Atunci poartă-te ca un *marine*! Primește ordinele și fă-ți treaba. Sau du-te acasă.

I-a dat drumul și s-a îndepărtat, îndreptându-și hainele.

Ar fi putut să-l ucidă pe Tew cu o singură mână, se gândi Halley. Auzise câte ceva despre ce făcea *Secțiunea-7*. Nu voia să vadă *pe viu*.

— Avem nevoie de un plan complet al structurii stației, a spus Halley. Planurile nivelelor, traseele de acces, locația memoriei computerului.

Kalien și-a ridicat tableta. Halley i-a făcut semn din cap lui Hanning, iar acesta i-a *pasat*-o.

— Atenție la mine…, a spus ea.

Simțea că o învăluie o stare de răceală, dar în spatele acestuia se afla nevoia imperioasă pentru o doză de *phrail*. În

exterior prezenta un chip împietrit, dar înăuntru tremura, cu nervii zvâcnind în timp ce anticipa prima lovitură.

Când mă întorc, își spunea. *Când totul va fi gata. Asta e răsplata mea.*

"Dacă te duci în spațiu, vei muri acolo."

Aproape că a auzit vocea mamei sale, tare.

— Atenție la mine, a repetat. Noi suntem șase, complet înarmați, bine antrenați, iar șase împotriva unuia este...

— Cam cu șanse egale, a spus Tew. Am văzut o asemenea *creatură* în acțiune.

— Atunci ne ești util. Cunoașteți cu toții rutina. Ați fost cu toții instruiți și antrenați să luptați cu Yautja.

S-a uitat la Kalien.

— Este de așteptat ca acesta să fie într-o formă mai slabă?

— Probabil că este drogat. Dar nu vă pot garanta nimic. Cumva a scăpat din zona de izolare, așa că nu este ușor de spus ce s-a întâmplat acolo.

— Planurile sunt gata, a raportat Hanning, mărind o imagine 3D în cadrul holografic principal.

— Bine. Intrăm în două grupuri de câte trei. Două echipe. Echipa unu este formată din Tew, Hanning, Rogers. Echipa doi sunt eu, Shearman, Rosartz. Kalien, tu rămâi aici.

— Mie îmi convine.

— Supraviețuitori. Memoria computerului. Apoi retragerea.

S-a uitat fix la Kalien, provocându-l să nu pună pe primul loc căutarea supraviețuitorilor. El păru gata să vorbească, dar nu a spus nimic.

Starea de răceală din interiorul ei s-a accentuat. Gheață în jurul inimii ei. *Curând*, se gândi. *Când mă voi întoarce. Curând.*

— Să ne înarmăm, apoi intrăm, a ordonat.

Hanning a setat un vector de apropiere pentru pilotul automat, apoi au coborât în cală pentru a se pregăti. În timp ce brațul lung de andocare se extindea de la *Doyle* la Trechman-2, Halley și-a pus oamenii să-și reverifice unul altuia costumele și armele.

Starea de agitație și teama erau palpabile.

Și-ar fi dorit să mai fi luat încă o pilulă de *phrail* înainte de a se echipa.

* * *

Înăuntru încă mai era atmosferă. Toate sistemele de susținere a vieții erau *pe verde*. Nimic nu părea ieșit din normal, în afară de faptul că nu se vedeau oameni și că un Yautja era liber undeva pe stație.

Toți purtau costume de luptă complete, cu măști de protecție și senzori de stare. Costumele erau flexibile, dar se și puteau întări ca o armură. Armele de asalt pe care le purtau puteau trage rafale de plasmă, raze laser, muniție solidă cu microfragmentare și muniție nano explozivă.

Ar fi trebuit să se simtă încrezători.

— Mențineți deschis canalul radio, spuse Halley. Știe că suntem aici.

— Nu se detectează nicio mișcare, a spus Tew.

Vocea lui era mai înaltă decât de obicei, la limită.

— Nu vă încredeți în instrumente, a spus Halley. Privirea înainte. OK, ambele echipe spre ieșire.

I-a urmărit pe Tew, Hanning și Rogers cum au luat-o la dreapta, apoi i-a condus pe Rosartz și Shearman spre stânga. Echipa ei urma să ajungă prima la locul unde se afla computerul stației, dar pe drum se aflau mai multe laboratoare și zone de locuit.

Urmărea datele afișate în vizor, dar își ținea mereu un ochi concentrat în față. Nu se confruntase niciodată cu un Yautja, dar știa că erau războinici înnăscuți, iar progresele lor tehnologice făceau adesea salturi surprinzătoare. Costumele lor familiare de invizibilitate erau înțelese acum, dar nimeni nu-și putea da seama cum puteau bestiile să se sustragă uneori detectoarelor de mișcare și căldură.

— Sergent?

— Liber, a spus Tew.

Vocea lui era moale, aproape în urechea ei.

— Rămâi calm, i-a spus Halley.

A simțit o împunsătură datorită cuvintelor ei. Cineva îi spusese odată că era rece, iar acuzația o durut-o tare. *Phrail* îi răcise sângele și îi amorțise simțurile. Nu i-ar fi plăcut să creadă că o va lăsa rece pentru totdeauna.

Tăcerea era deconcertantă. Liniștea se simțea ca un calm înaintea furtunii. Inima îi bătea cu putere. Costumul i-a dat un semnal de alarmă în ureche și i-a administrat ceva calmant pentru a-și liniști nervii.

Înaintau pe coridoare, verificând fiecare ușă deschisă sau închisă, oprindu-se la intersecții și folosind dronele costumului pentru a vedea după colțuri. Se mișcau cu prudență, dar cu viteză, conștienți de faptul că, cu cât stăteau mai mult la bord, cu atât era mai probabil să ia contact cu Yautja. Nu era o stație spațială mare, dar era suficient de spațioasă ca să te pierzi în ea.

Halley spera ca Yautja să fie rănit. Sau poate că îi văzuse venind la bord și se ascunsese, știind când era în inferioritate numerică.

Vezi să nu, își zise. Tot ce știa despre Yautja îi spunea că *creatura* ar fi primit cu bucurie o astfel de provocare, nu s-ar fi ferit de ea.

— Laboratorul din dreapta, spuse Rosartz.

Ușa laboratorului era închisă, dar exista o pată mare de sânge în jur și pe mâner. Era atât de uscat, încât se descuama.

— Shearman, a spus Halley.

Ea și Rosartz au rămas în spate, pe coridor, cu armele îndreptate spre ușă, în timp ce Shearman s-a lipit de perete și a pus mâna pe mâner. Halley și-a setat costumul să proiecteze o numărătoare inversă pe vizoarele lor, iar la zero el a deschis ușa dintr-o mișcare.

Halley și-a ținut respirația, cu degetul pe trăgaci. Nimic nu s-a mișcat. Dar în interiorul laboratorului existau lucruri care se mișcaseră, cândva.

— Să mă ia naiba, a șuierat Shearman.

— Mai încet, a spus Halley. Kalien, recepționezi asta?

— Da.

Vocea lui i-a pârâit în cască, ca și cum ar fi fost foarte departe. Ar fi putut foarte bine să fie.

Laboratorul avea douăzeci de metri pătrați și era plin de mese, capsule și cutii de depozitare a probelor. Unele dintre borcanele de mostre conțineau specimene ciudate – biologice, mecanice și fuziuni ciudate dintre cele două. Sângele era

împroșcat pe aproape toate suprafețele, iar de tavan atârnau câteva cadavre. Acestea fuseseră cândva oameni. Erau grav mutilate, atârnând de picioare de găurile făcute în panourile din tavan, cu coloanele vertebrale smulse și măruntaiele revărsate pe podea și pe suprafețele de sub ele. Fiecare dintre ele se legăna foarte ușor odată cu schimbarea presiunii aerului, de la ușa deschisă.

— Șase morți, spuse Rosartz.

— Tew, ceva? a întrebat Halley.

— Cadavre.

— Câte?

— Ăăă... nu știu. Aș zice... o duzină.

— Bine, ne îndreptăm spre sediul calculatorului, a ordonat Halley. Dacă găsim supraviețuitori pe drum...

— Nu va fi niciun supraviețuitor, interveni Kalien.

— Tăcere radio din partea ta, Kalien. Nu crea confuzie. Aceasta este o situație de luptă, iar tu nu ești implicat.

Au ieșit, închizând ușa în urma lor. Halley s-a întrebat pentru scurt timp cine erau acei oameni și prin ce trebuie să treacă familiile lor. *Cel mai bine ar fi ca ei să nu știe adevărul*, s-a gândit ea. *Compania le poate spune că cei dragi lor au murit într-un accident*.

— Mișcare! avertiză Rosartz. Nivelul doi, zona patru.

— Tew! Avem mișcare care vine spre voi. Poți vedea...

— La dracu! a strigat Hanning.

Apoi au început împușcăturile.

Halley putea schimba sursa vizuală proiectată în vizorul ei de la camerele individuale ale oamenilor din echipelor sale, așa că a văzut tot ce s-a întâmplat în continuare. Confuzie, haos, împușcături, oroare. Și sânge.

Hanning – din unghiul de vedere al lui Tew – a dezlănțuit în jurul său o avalanșă de laser, care puncta peretele metalic și transforma electronicele în gheizere explozive de scântei.

Rogers s-a lăsat pe vine și s-a rostogolit pe sub rafalele de laser, apoi s-a ridicat... doar ca să fie țintuit de perete de ceva ce i-a străpuns pieptul. Costumul i s-a întărit în armură de protecție, dar nu suficient de repede. A deschis gura ca să țipe și sângele i-a umplut vizorul.

Tew se holba, cu gura căscată, îngrozit, în timp ce Hanning s-a apropiat și a trecut pe lângă el, strigându-i peste umăr să se grăbească, să se concentreze asupra ei, să fugă pentru ca...

Vederea lui Hanning se încețoșă când fu săltată de pe podea și izbită de tavan. Camera ei individuală s-a dereglat, apoi s-a autoreglat când s-a lovit din nou de pământ. Deasupra ei, o formă tremurătoare s-a manifestat apărută de nicăieri. Stătea cu picioarele depărtate de o parte și de alta a ei. Și-a ridicând un picior și a lovit-o direct în față, iar și iar.

Camera ei individuală a încetat să mai transmită imagine.

Tew a văzut și, prin intermediul camerei sale, Halley a văzut și ea. Yautja era uriaș, capul atingând tavanul chiar și în timp ce se apleca și o călca în picioare pe Hanning. Scântei de lumină albă îi străbăteau armura. Purta bandaje în jurul părții superioare a brațelor și a coapselor largi, iar casca tradițională lipsea, lăsând să se vadă urme adânci de lovituri pe obraji și în jurul gâtului. Din aceste răni atârnau tuburi. Fruntea îi era punctată cu senzori atașați.

Dacă era bolnav, nu părea să-i pese.

Tew și-a ridicat arma și, în ultima secundă, Halley a văzut pe afișaj că selectase plasma.

— Tew, nu, nu, vei distruge întreaga...

A tras. Vizorul lui Halley s-a întunecat în fața strălucirii, iar când a cerut să acceseze din nou transmisia camerei individuale a lui Tew, nu mai exista decât întuneric. Nici o imagine. Nici un sunet. Nimic.

— Trebuie să ajutăm! a spus Shearman. Nivelul doi, există o scară la capătul acestui coridor.

— Au murit, a spus Halley.

Nu era prima dată când pierdea un *marine* într-o misiune, dar era prima dată când o astfel de pierdere se simțea atât de lipsită de speranță, atât de irosită. Yautja îi zdrobise pe cei trei, ca niște insecte călcate sub picioarele sale.

— Probabil că explozia de plasmă l-a omorât, a spus Rosartz. Nu-i așa, Căpitane?

Halley nu asculta. O alertă răsuna în costumul ei, iar computerul o traducea din sistemele lui Trechman-2.

— Spărtură în carenă. Ușa blindată de la nivelul doi, zona patru s-a închis. Tot ce se afla acolo a fost aspirat în spațiu.

— Nu, spuse Shearman. Nu.

— Să terminăm asta. Memoria computerului, înapoi la navă, apoi vom spulbera acest rahat în atomi.

— Ești sigură că consilierului nostru științific va fi de acord? a întrebat Rosartz cu oarece sarcasm.

— Mi se fâlfâie. Fii pe fază. Înainte!

Toate instinctele îi strigau să abandoneze Trechman-2 și să se întoarcă la *Doyle*. Întregul loc era compromis, cu un extraterestru periculos la bord și o breșă în carena stației. Chiar acum putea simți prin tălpi o vibrație tot mai puternică, pentru că suprastructura se încorda sub tensiune. Liniile de ruptură se răspândeau, presiunea creștea, iar ușile etanșe interne nu fuseseră niciodată proiectate să asigure o barieră permanentă între atmosferă și vid.

Timpul se scurgea.

Halley i-a condus pe ceilalți doi pe lângă alte uși închise. Știa că ar fi trebuit să verifice fiecare încăpere, astfel încât retragerea lor să fie acoperită, dar nu aveau timp. Acum, trebuiau să se acționeze în viteză pentru a-și duce misiunea la bun sfârșit.

Să plângă pierderea a trei *marines* și să se chinuie cu gândul la cum ar fi trebuit să acționeze diferit, o putea face mai târziu, când se întorceau la bordul lui *Doyle*. Tot atunci va avea câteva întrebări pentru Kalien. Cum ar fi: ce naiba făceau ei experimentând pe un Yautja?

— Centrul de calcul al stației în față, a spus Shearman. Ușa de securitate sigilată.

— Rosartz, treci la treabă— , a spus Halley.

Rosartz și-a pus arma la umăr și s-a apucat să lucreze la mecanismul ușii, în timp ce Halley și Shearman acopereau coridorul în ambele direcții. A încercat să-și păstreze calmul, dar a constatat că clipea rapid, iar sudoarea i se prelingea între față și vizor. Costumul o îndepărta eficient, dar ea nu se descurca bine.

Vederea îi era încețoșată. Distincția dintre corpul ei din interiorul costumului și exterior se simțea din plin, ca și cum costumul în sine era mult mai mult decât un simplu strat subțire de material complex, de înaltă tehnologie. Halley se simțea

separată de acțiune, iar acest lucru nu se putea întâmpla. Nu acum. Acum, trebuia să fie în mijlocul acțiunii. Cei doi *marines* rămași depindeau de ea.

— Nicio mișcare, a raportat Shearman.

— Da, nimic pe senzori. Va veni, totuși.

— Am intrat, constată Rosartz.

Ușa s-a deschis ușor și au intrat, închizând-o în urma lor. Rosartz a tastat un cod și ușa s-a blocat cu zgomot.

— Kalien, suntem la computer, a spus Halley.

— Avem nevoie de memorie și de orice dispozitiv de rezervă.

— Vom recupera ce putem fără să ne compromitem siguranța.

— Yautja este încă cu *marines* morți, le-a spus Kalien.

Halley a înghețat, uitându-se la Rosartz și Shearman.

— Dar ei trebuie să fi fost aruncați în spațiu atunci când a cedat carena stației. Toți.

— Vă spun doar ceea ce îmi spun senzorii. Trebuie să fi supraviețuit și să le fi târât trupurile la adăpost.

— De ce?

Kalien a rămas tăcut.

— Voi verifica, a spus Halley. Voi doi recuperați ceea ce am venit să luăm.

În timp ce ei lucrau, ea a încercat să-și schimbe refacă contactul cu camerele individuale ale *marines* uciși.

A oftat, apoi s-a întors cu spatele, astfel încât Rosartz și Shearman să nu-i poată vedea reacția.

Prin camera avariată a lui Rogers, vedea cum Yautja măcelărea cadavrul lui Tew. Știa că creaturile luau adesea trofee din cadavrele victimelor lor, dar să vadă cum se întâmpla asta cu cineva pe care îl cunoștea...

A oprit transmisia.

— Trebuie să ne grăbim, a spus ea. Încă nu ai terminat?

Rosartz forța o mică unitate cu pumnalul ei de luptă, în timp ce Shearman atașa mai multe obiecte circulare la centură. Suportul s-a desprins din unitate, iar Rosartz a băgat mâna înăuntru și a smuls un cub de obsidian, cam de mărimea pumnului ei.

— Am terminat, spuse. Să mergem.

Pe când Halley se apropia de ușă, costumul ei a avertizat-o că e o mișcare pe partea cealaltă. A aruncat o privire în jurul camerei și nu a văzut nicio altă cale de ieșire. Schimbă o privire cu Shearman. A dat din cap și i-a făcut semn lui Rosartz.

Rosartz a băgat cubul într-un buzunar mare al costumului ei și a îndreptat tableta spre ușă.

— De îndată ce începe să se deschidă – a ordonat Halley. Microfragmentare. Umpleți coridorul cu proiectile și faceți-l praf. La trei.

A început numărătoarea inversă.

Pe măsură ce secundele se scurgeau, s-a încruntat. Mișcarea părea ciudată. Prea mică.

Ajungând la unu, Rosartz a dat comanda de deschidere a ușii.

— Așteptați! a spus Halley.

— Slavă Domnului..., se auzi o voce nouă.

Shearman a tras. O seamă de proiectile cu microfragmentare au trecut prin spațiul tot mai mare dintre ușă și cadru, iar Halley a avut o fracțiune de secundă să o vadă pe femeia care stătea dincolo. Costumul ei alb era murdar și pătat cu pete de sânge uscat. Fața îi era palidă și trasă, de parcă nu mai mâncase și nu mai dormise de câteva zile. Pe guler avea semnul familiar al Companiei. Ochii, larg deschiși, îi erau plini de deznădejde adâncă.

Muniția a explodat sfârtecând trupul femeii. Când ușa s-a deschis complet, tavanul din spatele lui Halley s-a spart și o formă masivă a aterizat pe podea.

Ea a căzut în față și s-a rostogolit, revenind în picioare cu arma ațintită.

Yautja era deja în picioare, mâna grea străpungând abdomenul lui Rosartz. A ridicat-o în aer, sângele picurând în timp ce costumul ei ceda și se rupea. Avea convulsii, arma-combo tremurându-i în mâna dreaptă în timp ce încerca să o ațintească.

Shearman s-a întors, cu ochii mari, realizând ce făcuse.

Yautja a aruncat trupul inert al lui Rosartz spre înaltul *marine*, pivotând în același timp pe un picior, o mișcare aproape coregrafică în grația și simplitatea ei. S-a rotit și l-a lovit pe

Shearman în stomac cu celălalt picior, trântindu-l la podea. Rosartz a căzut peste el.

Erau în afara câmpului vizual al lui Halley, dincolo de Yautja și de un banc de unități de calculatoare.

Shearman țipa, iar ea nu-și putea da seama dacă era frică sau agonie.

Yautja o privea fix. Ea nu mai văzuse niciodată ceva atât de extraterestru, dar în ochii lui se citea o inteligență calmă și surprinzătoare. Și-a înclinat capul în timp ce o privea, apoi s-a ghemuit și a șuierat, cu gura larg deschisă, cu colții lucitori și curbați. În rănile de pe gât îi strălucea un lichid verde-deschis care ar fi putut fi sânge, iar plăcuțele senzorilor de pe față și de pe cap au făcut-o pe Halley să simtă rușine. Rușinea a surprins-o.

Noi am făcut asta, se gândi.

S-a sprijinit de peretele de lângă ușă și a ridicat pistolul, semnalând costumului să comute arma pe laser.

În spatele lui Yautja, Shearman s-a ridicat în picioare. Era acoperit de sânge. O parte din el era al lui Rosartz, dar avea și o rană teribilă în abdomen, acolo unde Yautja îl lovise cu piciorul. Costumul său se întărea și aplica deja pachete medicale pe rană, dar Halley putea să vadă ieșind în afară părți din ceea ce ar fi trebuit să fie înăuntru.

În mână, Shearman ținea o grenadă cu plasmă.

Halley a alunecat de-a lungul peretelui și a căzut cu spatele prin ușă. În timp ce cădea, a tras jos, spre picioarele creaturii. Proiectilul a lovit podeaua. Yautja sărise deja spre ea.

Halley a închis ochii.

Costumul s-a întunecat și s-a întărit datorită exploziei, dar ea tot a simțit suflul extrem de fierbinte a exploziei grenadei cu plasmă. I-a spulberat simțurile. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost o umbră umanoidă sărind peste ea, în flăcări, țipând, zbătându-se.

Apoi a coborât întunericul nopții.

* * *

Durerea o mușca, pătrunzându-i în spate în timp ce nava se rostogolea și se învârtea. Acesta este un vis. Halley știe, dar nu poate ieși din el.

De fiecare dată când durerea începe să se extindă, *phrail*ul o respinge. O protejează împotriva agoniei. O torturează și o face să fie mai puțin decât ar putea fi, dar aici și acum o salvează.

Aici? Unde? Și acum? Ce este acum?

Se străduiește să deschidă ochii. Simte mirosul morții, aude cum arde ceva, simte o umezeală teribilă și caldă acolo unde costumul ei a fost rupt. Poate că e ea însăși, cu măruntaiele scoase și *phrail*ul care îi oferă câteva clipe de grație între viață și moarte.

"Dacă te duci în spațiu, vei muri acolo."

Nu e vocea mamei ei.

* * *

— ...mor... acolo, spuse Halley.

Dinții i se păreau reci, buzele fierbinți și mânjite de sânge.

A deschis ochii.

Tavanul și pereții coridorului erau deformați de căldura teribilă a plasmei, încă deformați pe alocuri în timp ce se răceau și se reformau. Simțea căldura în aer în timp ce respira, și în jurul ei, acolo unde zăcea.

Și-a ridicat capul, uitându-se în compartimentul computerului. Focurile vuiau. Fumul negru și dens se ridica din carnea arsă, dispărând în fuioare pe măsură ce sistemele de urgență ale stației intrau în funcțiune. Un aspersor de deasupra ei, revărsa un firicel de apă care sfârâia acolo unde cădea.

Halley s-a ridicat în picioare și a întins mâna după pistol. Căzuse cu el prins la spate. În jurul ei zăceau rămășițele arse ale supraviețuitoarei pe care o uciseseră.

Încet, dureros, s-a ridicat în picioare. Costumul se ocupa deja de rănile ei, și simțea fluxul de *phrail* intrându-i în sânge. Era în doze potrivite, mici și țintite, nu pastilele mari pe care le lua. Cu toate acestea, îi curgea prin organism și îi amintea *cine* și *ce* era - un căpitan în *Colonial Marines* și o dependentă.

A râs. I-a ieșit ca o orăcăială.

De-a lungul coridorului erau pete arse, înconjurate de stropi de sânge Yautja de un verde strălucitor.

— ...înăuntru! Halley...

O voce în urechea ei. Pentru o clipă a crezut că era un *marine* supraviețuitor, dar apoi l-a recunoscut pe Kalien.

— Halley... mă auzi?... ce s-a întâmplat cu...

— Kalien. Mă întorc pe navă.

— O ai la tine? Halley, ai memoria computerului?

Ea a aruncat o privire înapoi în camera computerului, la grămada de rămășițe, dulapuri și structuri, și la cei doi *marines* carbonizați. A închis radioul.

Mersul pe jos durea. Și-a cercetat rănile și și-ar fi dorit să nu o facă, dar costumul ei o mai menținea o vreme la un nivel de funcționalitate. Nu avea să dureze prea mult. Trebuia să ajungă la infirmeria de pe *Doyle*.

Știa că probabil nu va reuși, dar trebuia să încerce. Trebuia să-i demonstreze mamei sale că se înșela, încă o dată.

Phrail i-a răcit sângele și i-a amorțit rănile. Nu ar fi fost capabilă să funcționeze fără el.

Mergea fără să-i pese, pe după colțuri, traversând intersecții fără să verifice ce ar putea fi dincolo. Vizorul ei era încă operațional, dar intra și ieșea mereu din funcțiune, informațiile sale fiind inteligibile doar intermitent.

Ajunsă în vestibulul sasului, s-a uitat în spatele și a văzut o dâră de sânge. S-a încruntat. Nu era numai al ei. O parte din el era verde.

Vestibulul era circular, iar vizavi de ea, sprijinit lângă perete, se afla Yautja. Tremura, ghemuit la baza peretelui. Sânge verde curgea dintr-o duzină de răni. Tot spatele îi era acoperit de arsuri, iar multe dintre șuvițele sale lungi, asemănătoare părului, fuseseră smulse, rămânând doar niște ciucuri înnegriți. Un ochi dispăruse, împreună cu o mare parte din acea parte a feței.

Și-a ridicat capul, privind-o cu singurul ochi rămas.

— Halley! a apelat Kalien.

Halley s-a încruntat. Închise comunicația costumului. Apoi și-a dat seama că îi auzea vocea cu adevărat, de dincolo de ușile

deschise ale sasului și de-a lungul brațului de andocare prelungit care lega Trechman-2 de *Doyle*.

— Halley, o ai? Nu te pot lăsa să urci la bord până nu ai memoria computerului.

Ea s-a uitat spre intrarea sasului. Unghiul o împiedica să vadă de-a lungul brațului de andocare, dar știa ce va vedea. Kalien, stând acolo cu o armă. Ei erau sacrificabili, iar dacă el nu obținea ceea ce voia, ea nu avea cum să ajungă acasă.

Bine.

Yautja își întoarse privirea de la ea și se uită la ușa sasului.

Halley s-a sprijinit de perete și și-a coborât arma în timp ce Yautja se ridica în picioare. Trebuie să fi avut dureri îngrozitoare, dar nu a scos niciun sunet. Când a făcut primul pas șovăielnic spre sas, a lăsat în urmă părți din el.

— Vin, a spus Halley.

— Ai luat ce vreau, Halley? O să-ți meargă bine dacă o faci. Promovare, recompense. Ai înțeles ce vreau?

— Da, Kalien, a strigat ea, iar Yautja s-a oprit lângă intrarea în sas. Vei primi ceea ce ai venit să cauți.

— Bine. Treci, atunci. Știu că ești rănită. Capsula medicală este...

Yautja a intrat în sas, iar Halley a auzit pași grei și uzi când a început să fugă.

— Ce naiba... a spus Kalien, cu vocea abia auzită.

Extraterestrul a răcnit. Un pistol cu laser a deschis focul.

Bărbatul din *Secțiunea-7* a țipat.

Cu un geamăt de durere, și cu o altă doză bună de *phrail* de la pachetele medicale din costumul ei, Halley s-a ridicat în picioare și a scos încărcătura de plasmă din pușcă. A pregătit-o să explodeze, apoi a conectat-o la costum, astfel încât să o poată detona de la distanță.

A aruncat-o în sas, a văzut-o cum cade la începutul brațului de andocare, apoi a lovit cu mâna în panoul de activare a sasului.

Ușile s-au trântit. S-a uitat în lungul brațului de andocare, încruntată, încercând să înțeleagă ce se întâmpla în sasul lui *Doyle*, la cincizeci de metri distanță. Nu prea putea să își dea seama.

La revedere, spuse, și a dat comanda de explozie a încărcăturii de plasmă.

Impactul zdrobitor asupra ușilor a fost puternic, dar acestea au rezistat. Explozia înăbușită a fost în curând redusă la tăcere de expunerea bruscă la vidul spațiului, iar când a privit din nou prin vizor, brațul de andocare se desfăcea în milioane de bucăți. Dincolo, *Doyle* se îndepărta deja de Trechman-2, împins de explozia bruscă. Ușa deschisă a sasului său a aruncat aer și resturi, iar apoi a văzut două siluete expulzate în spațiu, prinse într-o îmbrățișare îngrozitoare și eternă.

Halley și-a sprijinit capul de ușa sasului și a cerut costumului să îi dea mai mult *phrail*. Dar rezervele sale erau epuizate.

S-a prăbușit pe podea. Durerea avea să apară în curând, iar apoi va trebui să vadă dacă infirmeria stației mai funcționa. Dacă da, ar putea avea o șansă să se facă suficient de bine pentru a lua una dintre navetele de salvare ca să se întoarcă acasă. Dacă trimitea un semnal de ajutor, o navă de salvare *Colonial Marine* ar fi venit să o recupereze. Proprii ei *Devil Dogs* ar fi zburat pentru a o salva.

Înainte de a se întâmpla asta, trebuia să își pună la punct povestea.

* * *

Halley știe că acesta este un vis, dar durerea o asaltează val după val, arzându-i până în suflet și înfrigurând-o până în măduva oaselor. Durerea rănilor este destul de rea, durerea dependenței este și mai rea. În visul ei, salvarea nu va veni niciodată, iar ea se va resemna să existe pentru totdeauna într-o stare de perpetuă și teribilă nevoie.

În realitate, ei vor fi aici în curând.

“Dacă te duci în spațiu, vei muri acolo.”

Poate, mamă. Dar mai întâi voi trăi.

SFÂRȘIT